

Háy János

Nemzeti dal

Nem vagyok hatással saját nemzetemre, akik hatással voltak rá, már rég meghaltak, meg hát az sem tagadható, ez a nemzet sem az a nemzet, amire még érdemes volna hatással lenni. Mert mi a magyar most, hát jobb, ha nem is beszélünk róla. Ezek a bevándorlók, szlovákok, horvátok, románok, németek, s csak azért nem írom a cigányokat és a zsidókat, nehogy rasszizmussal vádolja meg valaki ezt a verset, és emiatt ne tudja kiváltani a hatását, ha a nemzetre nem is, de az egyes emberekre, hogy ne jusson el az üzenet oda, ahová el kell jutnia. Mert egy hazafias versnek, ahogy a címben is jelezve van, egy nemzeti dalnak igenis (tititá) van üzenete, azért van megírva, ha nem lenne ilyen üzenete, akkor szerelmes vers lenne például. Akkor is van üzenete, ha ez az üzenet hatástalan, mert nincs is olyan nemzet, amire hathatna. Mert ezt, hogy úgy mondjam, elegy-belegy népek szodomáját, ez itt utalás Csokonaira, mert a nemzeti versek kapcsolódnak a nemzeti hagyományhoz, és Csokonai egy ilyen hagyomány, ráadásul vitéz is volt, egy időben Vitéz Mihály, Mihail Vityeazul néven havasalföldi vajda is volt. Szóval a történelemre és a nemzeti kultúrára való utalás is fontos része az ilyen típusú költeményeknek. Tehát ezt a szodomát már tényleg senki nem nevezheti nemzetnek. Vértfű. Ez egy rendkívül hatásos és kifejező metafora, valamint megint egy utalás a Vörösmarty nevű nemzeti hagyományra. Összevissza emberek vegyülete, akik egyáltalán nem tekinthetők nyelv-művelőknek vagy nemzetépítőknél, nem is tudnak rendesen magyarul, ezek tulajdonképpen a nemzetelél szimbólumai s egyben végrehajtói. A nemzetelél gondolata az utolsó nemzeti gondolat, amely nemzet nélkül végül is magára marad, mint gondolat, mert nem lesznek unokák, akik meggyászolnák a nagyapát, mint nemzetet, ha lesznek, biztosan Londonban élnek, és semmit nem tudnak magyarul, legfeljebb annyit, hogy volt egyszer egy Mehemed, sosem látott tehenet, de ugye ennek is egy része törökül van, ráadásul pontatlan. Nagyon fájdalmas költői feladat egy kihalt nemzet dalát megírni, mert én még nem haltam ki, csak magamra maradtam. A közösségi hivatás úgymond kihalt mellőlem, itt be lehet emelni a környezetvédelmet is, hogy mennyi minden kihalt az általános felmelegedés és az üvegházhatás következtében, például egy sereg állatfaj mellett a magyar nemzet is és a hozzá köthető nemzeti költészet is. Holott közösségi szerepvállalás nélkül egy magyar költő nem számít igazi költőnek, de lehet-e közösségi szerepvállalás, ha nincs

közösség? Ez azért egy költői kérdés, mert egy versben szerepel, konkrétan ebben a versben. Egyébként van kardom, régi és nem is rozsdás, mert rendkívül korszerű fémtisztító szerek vannak, és a multinacionális kereskedelmi láncoknak köszönhetően kaphatók abban az országban is, amely országban nemzet már nem létezik. Meg különben az én kardom nem is rozsdásodó fémből van készítve, szóval nem vagyok kiszolgáltatva a multinacionális tőkének. És láncom is van, az is fényes. De hiába mondom, hogy talpra, magyar, most a török után betelepített románok, szlovákok mit csináljanak? Hát nem csinálnak semmit, tovább üldögélnek a román, szlovák, horvát, német, örmény nemzeti önkormányzatokban, és hagyományörző csatákról álmodoznak, amikor végre Jelasics vezényletével elpáholják a magyarokat, persze magyarok már nincsenek, szóval sorsolással választják ki az ellenséget.

Nincs olyan nemzet, amire hatással lehetnék, ezért lettem individualista. Nem tudom, feltűnt-e valakinek, hogy az individuum szót két u-val írjuk, tehát ott az u betű részéről elindul egy szervezkedés, ami lehet, hogy minden betűt u betűvé változtat, ha ez megtörténik, végre egyek lehetünk az u-ban, egységes nemzet, amihez végre én is szólhatok, ha akkor még élek, és azt mondhatom, torkomszakadtából, hogy u-u-u-u-ú.

Lencsés Károly

Feloldozás

csillaggá igazítani a parazsat.
szikrát két kavics arany koccanását
felsimítani homlokra. kézzel ízlelgetni
a régi porta finom porát.
harapni levegőt. nyelni a fényt.
az éjszakát az arcra kenni.
lerajzolni a szívdobbanást. kézen fogni
a szellemet, mely álmodban ijesztget,
hogy anyád zokog az ágy szélén,
és sós könnye feláztatja a csenedet.
kádat rakni alá. fölfogni a szenvedést.
benne nyakig merülni, s ahogy Ó
megszabadul...
hátha ezzel feloldozhatnám

Ott hagyott kutya

Szürke suttogó galambok. Hideg márciusi fészek.
Poros fénypászma gőzölög, rivaldafénye törött cserépre ül.
A pala lyukas és félrecsúszott. A lyukon át hó szitál.
Kihűlt padlásgerendákon pókháló reszket. Karom a pók.
A sarokban megnyílt marok a szürkület.

Messzebb a háztetők figyelik a didergő tavat.
A sziget közepén púp. Megdermedt csavargó óriás.
Minden áll. Olvadó havat döfköd véres zöldre a fű.
Hallgat a kutya. A kihalt porta vonzza figyelmét.

Ásít. És magány.
Ismerős a néma hajnal. A bedőlt kerítés. Egyedül.
Már egy hete koplal. Ledőlt árnyak meredeznek.
Fél, ha megmozdul, belelép.

Moccanó tócsa. Elbillent rügyragyás kopasz ág.
Tükrében angyal hintázik, és vihog a szél.
Megvonaglik a ház, és elindul az utca.
Otthagyja a nap, egy hónap a kutya marad,
követi a kóborló istenek nyomát.